Нічка... Сам я... Над водою
Верби стелють свій намет,
І шепоче з осокою
Невгомонний очерет.

Сріблолистая осика
Загадалася, мовчить.
А тужливая музика
Знову в серденьку дзвенить.

Сумно... важко... Над водою
Ходить смуток уночі.
Десь в руїнах за рікою
Стогнуть жалібно сичі.

Серце ловить сі розмови,
І ридає, і квилить...
Ох, той шепіт загадковий! —
Сум лихий в йому бринить.

1906